

N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 Maj 1873, kl. 11 f. m.

*Första Kammarens Första Tillfälliga Utskotts Utlåtande
N:o 5, rörande väckt fråga om framställning till
Kongl. Maj:t angående förändrad organisation af
Nedre Justitie-revisions-expeditionen.*

Uti en inom Andra Kammaran väckt motion (N:o 50) har Herr Grefve **E. Sparre**, under förmälan, att nu varande organisation af Nedre Justitie-revisions-expeditionen hvarken med afseende å arbetets bedrivande eller de yngre tjenstemännens utbildning vore ändamålsenlig, samt att ur dessa båda synpunkter syntes lämpligare, om de ordinarie tjenstemännens antal inskränktes och ett belopp anvisades att såsom arvoden tilldelas yngre män, hvilka anställdes såsom biträden åt revisionssekreterarne, yrkat, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, "det Kongl. Maj:t täcktes taga i nådigt öfvervägande, huruvida icke Justitie-revisions-expeditionen kunde omorganiseras i ofvan angifna syfte"; och har Andra Kammaran, i öfverensstämmelse med dess Andra Tillfälliga Utskotts hemställan i betänkande N:o 6 (i samlingen N:o 19), för sin del beslutat:

"det Riksdagen i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, att, enär Nedre Justitie-revisions-expeditionen, såväl med afseende å nödig sparsamhet i fråga om anslag, som å arbetskrafternas användande

Bih. till Riksd. Prot. 1873. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 9 Häft.

och utbildning, enligt Riksdagens åsigt lemnar åtskilligt att önska, Kongl. Maj:t ville till Riksdagen inkomma med nådigt förslag till en sådan omorganisation af nämnda embetsverk, att öfverflödiga tjänstebefattningar derstädes indragas, att arbete och aflöningsförmåner ställas i lämpligt förhållande till hvarandra, samt att uppmuntran derjemte beredes åt de yngre krafter, som deraf göra sig förtjenta."

Sedan detta beslut, jemlikt 63 § 3 mom. Riksdags-ordningen, blifvit Första Kammaren meddeladt, har ärendet till sistnämnde Kammares Första Tillfälliga Utskott hänvisats, för vidare beredning och utlåtande, som Utskottet härmed får afgifva.

Inom Justitie-revisions-expeditionen finnas för närvarande följande tjänstemän, nemligen: åtta protokollssekreterare, hvardera med en lön af 3,500 riksdaler, en registrator med enahanda lön, tolf kanslister, hvardera med 1,800 riksdaler, och elfva kopister, hvardera med 1,000 riksdaler i lön.

Protokollssekreterarnes åliggande är att föra protokollet dels i Statsrådet, när justitie-ärenden der förekomma, dels ock vid Högsta Domstolens sammanträden, som i regel hållas fem dagar i veckan, på två afdelningar under en hälft af året och på blott en under den andra hälften deraf.

Utaf de tolf kanslisterna är en afsedd till biträde åt registratorn. De öfriga, jemte kopisterna, äro indelade till biträde åt elfva revisionssekreterare såväl vid målens beredning som vid expedierandet af Kongl. Maj:ts beslut deri; hvarförutan kopisterna föra protokollet i Nedre Justitie-revisionen vid der hållna muntliga förhör eller sammanträden för annan orsak. Det biträde, som af nyss nämnda två klasser tjänstemän lemnas, består hufvudsakligen deruti: att i öfverensstämmelse med Högsta Domstolens protokoll uppsätta koncept till Kongl. Maj:ts dom eller utslag i afgjorda mål: att i revisionsaker dels utfärda föreskrifven berättelse till parterne, hvilken berättelse blott utgör en afskrift utaf den före sakens föredragning uppsatta rubrik till blifvande dom, jemte en förteckning öfver handlingarne i saken, dels ock utskrifva Nedre Revisionens betänkande, som också upptager samma domsrubrik jemte Revisionens förslag till beslut i saken: att jemväl expediera liknande betänkande i skiftes mål: att ombesörja utskrifning af domar och utslag, bref och andra expeditioner, hvilket väl i allmänhet sker genom renskrifvare, samt att verkställa kollationering af dessa utskrifter.

Till ytterligare biträde åt revisionssekreterarne indelas väl också, en gång om året, det större eller mindre antal extraordinarier, som till tjänstgöring inom verket anmält sig; men förhållandet lär i allmänhet vara, att desse, som hafva att vänta sig ett föga nämnvärdt arvode eller s. k. gratifikation, sällan eller aldrig inställa sig till tjänstgöring.

Mot den nuvarande organisationen af och arbetssättet inom ifråga-

varande embetsverk samt till stöd för den ifrågasatta ombildningen deraf finnes i ofvanberörda, af Andra Kammararen bifallna, betänkande hufvudsakligen anfördt: att protokollsföringen i Stats-Rådet icke borde kunna upptaga ens en enda persons tid och i Högsta Domstolen ej kunde antagas utgöra den hufvudsakliga sysselsättningen för ett större antal tjenstemän: att det biträde, kanslister och kopister kunde lemna revisionssekreterarne, samt den öfning och utbildning i yrket, som dymedelst kunde vinnas, skulle vara af verkligt gagn, såvida förstnämnde personer, emot hvad nu i allmänhet torde vara förhållandet, vore yngre män, hvilkas fortkomst på tjenstemannabanan berodde af det nit och den förmåga, de ådagalade vid fullgörande af sina åligganden: att kanslister och kopister icke syntes vara särdeles sysselsatta af sina tjenstbefattningar i verket, enär de jemte dem kunde innehafva äfven andra tjänster: att den splittring af tjenstemännens arbetskrafter, som häraf måste blifva en följd, icke kunde annat än menligt inverka på yrkesutbildningen: att då tjenstemännen sålunda kunde förena flera lägre tjänster, hvilkas sammanlagda inkomster öfverstege lönen för en högre och mera maktpåliggande tjenstegrad, detta förhållande derjemte motverkade det sträfvande att vinna ökad skicklighet, som borde utgöra vilkoret för all befordran, och såmedelst en nyttig sporre till arbetsamhet och nit: samt att en misshushållning såväl med statsmedel som med arbetskrafter sålunda syntes ega rum i Justitie-revisions-expeditionen.

Utskottet, som instämmer i det väsentliga, om också ej i allt, af hvad sålunda blifvit anfördt, delar deremot till fullo den uppfattning, att en ej oväsentlig inskränkning i antalet af de ordinarie tjenstemännen inom ifrågasvarande embetsverk borde med fördel kunna ske, särdeles vid en önskvärd förenkling i arbetssättet och ett ändamålsenligare användande, än nu eger rum, af de extraordinarie arbetskrafter, hvarpå tillgång redan finnes, men som vid bättre utsigter till en skälig, ehuru i allt fall för statsverket lindrigare, godtgörelse, skulle i rikligare mån erbjuda sig. En sådan förändring torde väl måhända icke medföra någon synnerlig förminskning i anslag; ty då de bibehållna, färre tjenstemännens arbete komme att betydligt förökas, och då dem skulle betagas rätt och tillfälle att tillika innehafva andra tjänster, synes deras aflöning, som för närvarande ej torde få anses öfver krida billiga anspråk, i väsentlig mån böra höjas, hvar till komme behofvet af ett förhöjdt anslag till arvoden åt extraordinarier; men, utom andra, ofvan antydda, fördelar, skulle förändringen tvifvelsutan vara af verkligt gagn för revisionssekreterarne, enär ett mindre antal ordinarie tjenstemän, så aflönade, att hela deras tid kunde för arbetet inom verket skäligen tagas i anspråk, och det i öfrigt behöfliga antal extraordinarier, med arvoden, afpassade efter mängden och beskaffenheten

af deras arbete, helt visst skulle lemna ett verksammare biträde, än som under nuvarande förhållanden kan erhållas.

Vidare bör Utskottet erinra, hurusom Riksdagen i skrifvelse den 17 Maj 1871 aflåtit underdånig framställning angående förenkling i arbetssätter inom de till statsförvaltningen hörande verk och myndigheter, för åvägabringande bland annat af en inskränkning i tjänstemännens antal. Till stöd för denna framställning framhöllos fördelarne af den förändring, att ordinare tjänst i möjligaste mån så anordnades, att den emot skälig vedergällning toge innehafvarens hela verksamhet i anspråk, hvarigenom det understundom inträffade, jemväl nu åberopade missförhållande måtte undanröddjas, att tjänsteman i lägre grad, genom förening af två eller flera tjänster, åtnjöte högre aflöning, än hans endast af en tjänst fullt sysselsatte förman, samt att renskrifnings- och andra dermed jemförliga göromål ej bestridas af ordinarie tjänstemän, utan mot arvode af biträden; och då dessa skäl jemväl torde ega tillämplighet på förhållandena inom ifrågavarande embetsverk, synes följdriktigt vara, att, då en liknande framställning rörande detta embetsverk nu blifvit ifrågasatt, densamma af Riksdagen beslutas.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får Utskottet vördsamt hemställa,

att Första Kammaren måtte biträda det af Medkammaren i frågan fattade beslut.

Stockholm den 2 Maj 1873.

Å Utskottets vägnar:

J. W. Sprengporten.